

LĪDZDALOT JĒZUS STĀSTU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef 2:1–10, 1Jņ 4:7–11, Mk 5:1–20, Ebr 10:19–22; Gal 2:20, 1kor 1:30.

ATMIŅAS PANTS:

“To es jums rakstu, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīga dzīvība, kas ticat Dieva Dēla Vārdam”
(1Jņ 5:13).

Kā jau teikts kādā no iepriekšējām tēmām, nekas neaplicina evaņģēlija spēku daiļrunīgāk par izmainītu dzīvi. Cilvēki var strīdēties pretī tavai teoloģijai. Viņi var diskutēt par doktrīnām. Viņi var apšaubīt tavu izpratni par Rakstiem, bet viņi reti kad varēs apšaubīt tavu personīgo liecību par to, ko tev nozīmē Jēzus un ko Viņš ir izdarījis tavā dzīvē.

Liecināšana ir dalīšanās tajā, ko mēs zinām par Jēzu. Tas nozīmē ļaut citiem uzzināt, ko Viņš nozīmē mums un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā. Ja mūsu liecība sastāv tikai no centieniem pierādīt, ka tas, kam mēs ticam, ir pareizi, un tas, kam citi tic, ir nepareizi, mēs sastapsimies ar spēcīgu pretestību. Ja mūsu liecība par Jēzu nāk no sirds, kas ir pārveidota Viņa žēlastībā, Viņa mīlestības savaldzināta un pārsteigta ar Viņa patiesību, citi būs ietekmēti no tā, kā patiesība, kam mēs ticam, ir ietekmējusi mūsu katra dzīvi. Pārmaiņas spē ienest patiesība, kas pasniegta izmainītas dzīves kontekstā.

Ja Kristus būs visu doktrīnu centrs un katra Bībeles mācība atspoguļos Viņa raksturu, tad tie, kam mēs līdzdalām Rakstus, būs daudz gatavāki pieņemt Viņa vārdu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. septembrī.

Jēzus – mūsu liecības pamats

Kā kristiešiem mums ir ļoti personīgs stāsts, ko liecināt par to, kā Jēzus ir izmainījis mūsu dzīvi un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā.

Izlasi Ef 2:1–10. Kādi mēs bijām, pirms iepazinām Kristu? Kādi mēs esam kļuvuši, pieņemot Kristu?

A. Pirms mēs iepazinām Kristu (Ef 2:1–3). _____

_____

_____

B. Pēc iepazīšanās ar Kristu (Ef 2:4–10) _____

_____

_____

Kāda pārsteidzoša izmaiņa! Pirms mēs iepazinām Kristu, mēs bijām “miruši pārkāpumos un grēkos”, “staigājām pa šīs pasaules ceļiem”, “piepildījām miesas tieksmes” un bijām “dusmības bērni” (NKJV). Vienkāršāk sakot, pirms mēs iepazinām Kristu, mēs bezmērķīgi klidām pa pasauli pazudušā stāvoklī.

Mēs varbūt arī piedzīvojām sava veida laimi, bet mūsu dvēselē slēpās bailes un mūsu dzīvē bija kāds nepiepildīts mērķis. Nākot pie Kristus un piedzīvojot Viņa mīlestību, mēs piedzīvojām pārmaiņu. Nu Kristū mēs esam patiesi “dzīvi”. Ar “Viņa žēlastības pāri plūstošajām bagātībām” un Viņa “bagātīgo žēlastību” pret mums, mēs esam saņēmuši glābšanas dāvanu. Viņš ir paaugstinājis mūs “sēdēt kopā Debesu vietās Kristū Jēzū, lai nākamajos laikmetos Viņš varētu parādīt Savas žēlastības pāri plūstošās bagātības Savā laipnībā pret mums Jēzū Kristū” (NKJV). Kristū dzīve ir ieguvusi jaunu nozīmi un tai ir jauns mērķis. Kā Jānis saka: “Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma” (Jņ 1:4).

Izlasi Ef 2:10. Ko šis pants stāsta mums par to, cik centrāla loma kristīgajā ticībā ir labiem darbiem? Kā mēs saprotam šo domu glābšanas ticībā kontekstā, “bez likuma darbiem”

Rm 3:28? _____

_____

_____

Kā Kristus dēļ ir izmainījusies tava dzīve? Kā šī pārmaiņa varētu palīdzēt vēl kādam nākt pie Jēzus atziņas? _____

_____

_____

_____

Personīgās liecības pārveidojošais spēks

Jānis un Jēkabs, Cebedeja dēli, ir zināmi kā “pērkona dēli” (Mk 5:17). Patiesībā Jēzus bija tas, kas viņiem iedeva šo iesauku. Jāņa ugunīgais raksturs atklājās, kad Jēzus un Viņa mācekļi ceļoja cauri Samarijai. Kad viņi centās atrast vietu, kur pārlaist nakti, viņi saskārās ar pretestību samariešu aizspriedumu pret jūdiem dēļ. Viņiem tika atteiktas pat visbēdīgākās naktsmājas.

Jēkabs un Jānis domāja, ka viņiem ir risinājums šai problēmai. “Kad Viņa mācekļi Jēkabs un Jānis to redzēja, tie sacīja: ‘Kungs, ja Tu gribi, mēs sacīsim, lai uguns nāk no debesīm un tos sadedzina’” (Lk 9:54). Jēzus norāja brāļus, un viņi visi mierīgi atstāja ciematu. Jēzus ceļš bija mīlestība, nevis kaujiniecisks spēks.

Jēzus mīlestības klātbūtnē Jāņa dedzība un dusmas tika pārveidotas par mīlošu laipnību un maīgu līdzjūtības garu. Jāņa pirmajā vēstulē vārds “mīlestība” parādās gandrīz četrdesmit reizi. Dažādās formās tas parādās 50 reizi.

Izlasi 1Jņ 1:1–4, 1Jņ 3:1; 1Jņ 4:7–11 un 1Jņ 5:1–5. Ko šie panti stāsta mums par Jāņa liecību un izmaiņu, kas notika viņa dzīvē, pateicoties saskarsmei ar Jēzu? _____

Pastāv tā saucamais mūžīgais universa princips. Elena Vaita labi apraksta šo principu ar šiem vārdiem: “Spēka pielietošana ir pretstatā Dieva pārvaldes principiem; Dievs vēlas, lai Viņam kalpotu mīlestībā, bet mīlestībai nevar pavēlēt. Mīlestību nevar iegūt ar varu vai autoritāti – mīlestību spēj izraisīt vienīgi mīlestība. Pazīt Dievu nozīmē milēt Viņu. Dieva raksturam vajadzēja atklāties pretstatā sātana raksturam.” (“Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

Ja mēs būsīm nodevušies Kristum, Viņa mīlestība spīdēs caur mums uz citiem. Vislielākā kristietības liecība ir izmainīta dzīve. Tas nenozīmē, ka mēs nekad nepieļausim kļūdas un reizēm nebūsīm mīlestības un žēlastības vēstneši, kam mums vajadzētu būt. Bet tas nozīmē, ideālajā variantā, ka no mūsu dzīves izplūdis Kristus mīlestība un mēs būsīm par svētību tiem, kas ir ap mums.

Cik labi tu atspoguļo citiem Kristus mīlestību? Padomā, uz ko norāda tava atbilde. _____

Stāstot Jēzus stāstu

Kas bija pirmie misionāri, ko Jēzus jekad bija izsūtījis? Tie nebija mācekļi. Tie nebija Viņa pastāvīgie sekotāji. Pirmie misionāri, ko Jēzus izsūtīja, bija trakie vīri, dēmonu apsēstie, kas vēl pirms dažām stundām bija terorizējuši lauku iedzīvotājus un iedvesuši bailes kaimiņu ciematos.

Ar pārdabisku dēmonisku spēku viens no šiem dēmonu apsēstajiem sarāva ķēdes, ar kurām viņš bija saistīts, spiedza šausmīgā balsī un kropļoja savu miesu ar asiem akmeņiem. Agonija viņu balsis tikai atspoguļoja dziļāku viņu dvēseles agoniju (Mt 8:28, 29; Mk 5:1–5).

Bet tad viņi satika Jēzu, un viņu dzīve tika izmainīta. Viņi nekad vairs nebūs tādi kā agrāk. Jēzus izdzina tirdošos dēmonus ārā no viņu miesām un iedzina cūkās, kas ieskrēja no klints jūrā (Mt 8:32–34; Mk 5:13, 14).

Izlasi Mt 8:28–34. Kas notika ar šiem cilvēkiem, un ko pilsētas iedzīvotāji atrada, kad viņi atnāca apskatīties uz notikušo? _____

Dēmonu apsēstie nu bija jauni cilvēki, kas pārveidoti Kristus spēkā. Pilsētas iedzīvotāji atrada viņus sēžam pie Jēzus kājām. Varbūt jūs pamanījāt, ka Mateja evaņģēlijs saka, ka atbrīvoti tika divi dēmonu apsēstie, bet Marka evaņģēlijā ir runa tikai par vienu. Jēzus viņus atjaunoja fiziski, mentāli, emocionāli un garīgi.

Izlasi Mk 5:18–20. Acīmredzot, izmainītais dēmonu apsēstais, šis jaunatgrieztais, gribēja palikt ar Jēzu, bet ko Kristus lika viņam darīt? _____

“Divi no ļaunajiem gariem atbrīvotie cilvēki bija pirmie misionāri, kurus Kristus izsūtīja pasludināt evaņģēliju Dekapolē. Tikai dažus mirkļus šie cilvēki bija baudījuši priekšrocību dzirdēt Kristus mācības. Nekad viņu ausis nebija aizsniegusi no Pestītāja lūpām atskanējusi svētruna. Viņi nevarēja pamācīt ļaudis kā mācekļi, kas ik dienas bija kopā ar Jēzu. Viņiem viņu pašu personā bija pierādījums, ka Jēzus ir Mesija. Viņi varēja stāstīt to, ko paši bija piedzīvojuši, dzirdējuši un redzējuši no Kristus spēka. To var darīt ikviens, kura sirdi skārusi Dieva žēlastība.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 340. lpp.) Viņu liecība sagatavoja Dekapoli, desmit pilsētas Galilejas jūras krastā, uzņemt Jēzus mācību. Tāds ir personīgas liecības spēks.

Liecinot ar pārlicību

Izlasi 1Jņ 5:11–13; Ebr 10:19–22 un 1kor 15:1, 2. Kādu pārlicību par mūžīgo dzīvi sniedz mums Raksti, kas ļauj mums ar noteiktību liecināt par glābšanu Kristū? _____

Ja mums nav personīgas pārlicības par glābšanu Jēzū, tad nav iespējams līdzdalīt to kādam citam. Mēs nevaram dalīties ar to, kā mums pašiem nav. Ir apzinīgi kristieši, kas dzīvo pastāvīgas nedrošības stāvoklī, šaubīdamies, vai viņi jebkad būs pietiekami labi, lai tiktu glābti. Kā reiz teica kāds vecs sludinātājs: “Skatoties uz sevi, es neredzu nekādu iespēju tikt glābtam. Kad es skatos uz Jēzu, es neredzu, kā es varētu būt pazudis.” Kunga vārdi atbalso ar noteiktību visos laikmetos: “Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!” (Jes 45:22). Mūsu Kungs grib, lai katrs no mums priecājas glābšanā, ko Viņš mums tik brīvi piedāvā. Viņš ilgojas, lai mēs piedzīvotu, ko nozīmē būt taisnotam Viņa žēlastībā un atbrīvotam no samaitātības, ko atnes grēka vaina. Kā Pāvils teica Rm 5. nodaļā: “Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu” (Rm 5:1). Viņš piebilst, ka mums var būt pārlicība, ka “tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas” (Rm 8:1). Apustulis Jānis apstiprina: “Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības” (1Jņ 5:12).

Ja mēs ticībā esam pieņēmuši Jēzu un Viņš dzīvo mūsu sirdis ar Savu Svēto Garu, mums šodien pieder mūžīgās dzīvības dāvana. Tas nenozīmē, ka, ja mēs reiz esam piedzīvojuši Dieva žēlastību un glābšanu Kristū, mēs nekad to vairs nezaudēsim (2Pēt 2:18–22, Ebr 3:6, Atkl 3:5). Mums vienmēr ir brīva izvēle aiziet no Viņa, bet, ja mēs reiz esam piedzīvojuši Viņa mīlestību un saprotam Viņa upura dziļumu, mums nekad nevajadzētu izvēlēties iet prom no Tā, kas mūs tik ļoti mīl. Katru dienu mēs meklēsim iespējas līdzdalīt citiem žēlastību, kas mums ir dota Jēzū.

Vai tev ir pārlicība par glābšanu Jēzū? Ja jā, uz ko tu to balsti? Kāpēc tev ir šāda pārlicība? Kur tā ir atrodama? No otras puses, ja tu neesi pārlicināts, kāpēc tu neesi? Kā tu vari atrast šādu pārlicību? _____

Par ko ir vērts liecināt

“Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir milējis un nodevies par mani” (Gal 2:20).

Kristus pieņemšanā noteikti ir upuri. Ir jautājumi, kuros Viņš mūs prasa pakļauties. Jēzus skaidri pateica, ko nozīmē sekošana Viņam: “Ja kāds grib Man sekot, tad tāds lai aizliedz sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakaļ” (Lk 9:23). Nāve pie krusta ir sāpīga nāve. Ja mēs nododam savu dzīvi Kristus prasībām un šis “vecais grēka cilvēks” tiek sists krustā (sk. Rm 6:6), tas ir sāpīgi. Reizēm ir sāpīgi atstāt savas lolotās ilgas un mūžu garos ieradumus, bet atalgojums stāv pāri visām sāpēm.

Spēcīgas liecības, kurām ir dzīvi mainoša ietekme uz citiem, pievēršas tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Nav tā, ka šie cilvēki tādā veidā nopelnītu glābšanu vai ka viņu darbi, lai arī cik nesavtīgi un pašuzpurīgi, dotu viņiem kādu nopelnu Dieva priekšā. Saprotot to, ko Kristus ir izdarījis viņu labā, šie vīri un sievas ir bijuši labprātīgi nolikt visu uz upura altāra saskaņā ar Dieva aicinājumu viņu dzīvē.

Izlasi Jņ 1:12, Jņ 10:10, Jņ 14:27 un 1kor 1:30. Mūsu liecība vienmēr ir balstīta uz to, ko Kristus ir paveicis mūsu labā. Uzskaiti dažas Viņa žēlastības dāvanas, kas minētas šajos pantos.

Augstāk minēto pantu gaismā padomā par to, ko Kristus ir izdarījis tavā labā. Tu varbūt esi nodevies kristietis visu savu dzīvi un varbūt esi piedzīvojis dramatisku atgriešanos. Pārdomā, cik labs Jēzus ir bijis pret tevi un kādu mērķi, mieru un laimi Viņš tev ir devis. Padomā par tiem laikiem, kad Viņš ir devis tev spēku tikt galā ar grūto dzīves pieredzi.

Kādu upuri pienest tu esi aicināts Kristus dēļ? Ko tu esi mācījies no saviem piedzīvojumiem, kas var būt par svētību citiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Mk 5:25–34.

“Ziņkārīgais pūlis, kas cieši spiedās ap Jēzu, nejuta dzīvības spēku pieplūdumu. Bet, kad slimā sieviete izstiepa roku, lai aizskartu Viņu, ticēdama, ka tiks dziedināta, viņa juta dziedinošo spēku. Tāpat ir arī garīgajās lietās. Tikai runāt par reliģiju gadījuma pēc vai lūgt Dievu bez dvēseles izsalkuma un dzīvas ticības ir veltīgi. Ticība, kas Kristu tikai teorētiski pieņem par pasaules Pestītāju, nekad nevar dziedināt dvēseli. Glābjoša ticība nav tikai patiesības atzišana ar prātu. [. .] Nepietiek, ja ticam tikai mācībai par Kristu, mums jātic Viņam. Vienīgā ticība, kas mums var palīdzēt, ir tā, kas Viņu satver kā personīgo Pestītāju, pieņemot Viņa nopelnu par savējo.

Mūsu liecība par Kristus uzticību ir Debesu izraudzītais veids, kā Kristu atklāt pasaulei. Mums jāapliecina Viņa žēlastība, kā to pasludināja seno laiku svētie vīri, bet visiespaidīgākā būs mūsu pašu personīgo piedzīvojumu liecība. Mēs esam Dieva liecinieki, ja parādām, ka mūsos darbojas dievišķais spēks. Katram cilvēkam ir dzīve un piedzīvojumi, kas būtiski atšķiras no citiem. Dievs grib, lai slavēšana uzkāpj pie Viņa, mūsu individualitātes iezīmēta. Ja šīs dārgās liecības par slavu Viņa žēlastības godībai pavada Kristum līdzīga dzīve, tām ir neatvairāms spēks, kas darbojas dvēseļu glābšanai.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 347. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi ir neatvairāmas liecības elementi? Izlasi Pāvila liecību Agripas priekšā Apd 26:1–23. Kas bija viņa liecības pamatā?

---

2. Kā jūs domājat, kāpēc personīgā liecība par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, ir tik pēcīga? Kā jūs tomēr atbildētu uz jautājumu: “Labi, tas ar tevi ir noticis, bet ko darīt, ja man nav šādas pieredzes? Kāpēc lai tava pieredze man kaut ko mācītu par to, kāpēc man vajadzētu sekot Jēzum?”

---

3. No kā tu gribētu izvairīties, liecinot neticīgajam?

---

4. Pakavējieties pie jautājuma par glābšanas pārliecību. Kāpēc šī ir tik svarīga daļa kristieša pieredzē? Kā mēs varam pārliecināties par savu glābšanu, vienlaikus nebūdami pašpaļāvīgi?
